

Και χόρευσε και ψήλωνε
 με κάθε παλκοκάπελο,
 και δός του ράβε ξίλωνε
 και κάνε τὸν εὐτράπελο.

Τῶν Μάγων ὁ χορός 'στὸν ἄνδρα τοῦ πυρός.

Ὁ Κόντης ἔτσι μίλησε, πολέμων θιασῶται,
 κι ἔτσι τὸν ἐχαιρέτησαν οἱ τρεῖς οἱ Μάγοι τότε.

Σμόρναν λαβὲ και λίβανον
 ἐγκωμιαστικόν,
 μὰ και σχεδίων κλίβανον
 ἀπολυμαντικόν.

Σοὺ δίνομε περιχαρεῖς
 και φερτὸ καλέμι,
 και ξίφος ποῦ νὰ τὸ φορῆς
 κι ὁ κόσμος νὰ σὲ τρέμη.

Καρφόνωμ σπιρούνη' στὰ λουστρίνη σου
 'στὸ βῆμα ν' ἀνεβαίνης και νὰ τρίξη,
 κι ὅταν σὲ παρασφίγγον νὰ μουρίνη σου
 Δύσι κι Ἄνατολή νὰ φοβερίξη.

Και ρόδο μυρωδάτο κι Ἄπριλιτικὸ
 σοὺ δίνει τῶν Περωδῶν ἡ νέα χώρα,
 και δέντρο φρετινὸ Χριστουγεννατικὸ
 νὰ δάλης' στὰ κλωνάρια σου γιὰ δῶρα
 τοῦ κόμματος τοῦς φίλους τοῦς δυσκόλους,
 ποῦ σοὺ γεννοῦν ἀκάνθας και τριβόλους.

Ἴδου και Περωκὸ χαλί
 νὰ στρώσης μέσα στὴ Βουλῆ,
 σεινάμενος κουνάμενος γιὰ μουσική σου νάχρης
 ρητόρων τρετίσματα,
 σοὺ στέλλει χειρετίσματα
 και τῶν Περωδῶν ὁ Σάχη.

Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ δὲλαξε νὰ πάη' στὸ κρεββάτι
 τώρα ποῦ Σύνταγμα κι αὐτοῦ ἐβάδθηκε, Κορριάτη,
 νὰ φέρη' στὴν Περωσία
 μὲ τὸση του θυσία.

Σύνταγμα θέλει τῶν Ρωμηδῶν ἡ γῆ τῆς Τεχεράνης,
 και γρηγορῶς νὰ στείλει' στὸν Πέρση τὸν Σατράπη
 τὸ Σύνταγμα ποῦ βρέθηκε κλεισμένο σὰν Ἐρνάνης
 μέσα' στὸ Δὸν-Ρουί Γομὲ Δὲ Σιλβὰ τὸ ντουλάπι.

Δώστε' στὸν Σάχη μας αὐτὸ
 τὸ Σύνταγμα τὸ ζηλευτὸ,
 ποῦ γέννησε και τὴν ἐλπίδα κι ἐκεῖνο τὸ κορδόν,
 ποῦ ξεχασμένο τῆρωγε σαράντα χρόνια σκόνη,
 ποῦ δύο Βασιλείων ὅσες ὀνόματ' ἀπετύπωσε,
 κι ὁ Πρόεδρος ὁ τῆς Βουλῆς μὲ τὰ χεῖρα τὸ ζετρώτωσε.

Δώστε Συντάγματα παλιὰ
 κλεισμένα μὲς' στ' ἄρμαξια,
 δώστε διωγμένου Βασιλιὰ
 πέναις και καλαμάξια,
 μ' αὐτὰ κι ὁ Σάχη τῶν Περωδῶν νὰ δάλη' τ' ὄνομά του
 'στὸ δόλο Σύνταγμα του.

Τὸ Σύνταγμα σας τὸ κλειστὸ
 'στὸν Σάχη μὰς τὸν σεβαστὸ
 δώστε νὰ τὸ φηρίση
 προτοῦ τὰ κῶλ' ἀφήρη.

Ἴσως ἐκεῖνο μοναχὰ
 τὴν ὥρ' αὐτὴ ποῦ ξεψυχῆ
 ἴληη ζωὴ τοῦ δῶση
 κι ἴσως δὲν τὰ κορδύση.

Μόνον μὲ τοῦτο θὰ χαρῆ,
 μόνον μὲ Σύνταγμα μπορεῖ
 κι ἔμεις μὲς' στὴν Περωσία
 νὰ βγάλωμε Μεσοία.

Οἱ μάγοι τέτοια ψάλανε' στὸν Κόντη τὸ πιπίνι,
 κι ὁ Φασουλῆς κι ὁ Περιλλῆς ἐφώναζαν κι ἐκείνοι:
 Χριστοῦγεννα, Προτοῦγεννα... δώστε κι ἔμᾶς τὸν κόπο μας,
 και πάντα Μεγαλόσταυροι νὰ πλημυροῦν' στὸν τόπο μας.

'Στὸ παιδί μου πατριωκῶς, ποῦναι τώρα Νομικῶς.

Δὲν ἐξετάσθης τῶν θυρῶν ἐρημητικῶς κλεισμένων,
 δὲν ἀπερίφθης σὰν κι ἐμὲ μετὰ πολλῶν ἐπαίνων,
 μῆτε μελετάδες μετρικῶς μὲ Σεμιτέλους' ἔθηςες,
 ἀλλὰ διδάκτωρ παμψήφει τῆς Νομικῆς ἐβήθηςες.

Πῶς τῶν χρυσῶν σου τῶν μαλλῶν ἐμάρισε τὸ χρῶμα;...
 'μεγάλωσες, κι ἐγὼ θαρρῶ πῶς εἶναι χθὲς ἀδόμα,
 ποῦ' στὸ Μακρὸ τὸ Λυκειο μικρὸ μὴρὸ σ' ἐπῆγα
 και σ' ἔρεσε τὸν δάσκαλο νὰ κἀνης μὲ τὴν ρῆγα.

Τώρα διδάκτωρ σεβαρῶς... τιμὴ μου και καμάρι,
 ποῦχω παιδί μὲ διπλωμα, μὲ γῶσι παλληκάρι,
 κι ἐνφ' χαρὰ τὸ πνευμα μου και τὴν ψυχὴ φερόνει
 λυποῦμαι γιὰτὶ πέταξαν οἱ παιδικοὶ σου χρόνοι.

Ποῦ πῆγ' ἐκείνος ὁ καιρὸς ;
 τώρα διδάκτωρ σεβαρῶς,
 κι ἤθελα σὰν πατέρας σου πολλὰ νὰ σοῦ μίλησω,
 μὰ τέτοιας ὥρας ποῦ μῆλαδ,
 και μόνον σὲ παρακαλῶ
 νὰ λῆθης νὰ σὲ φιλήσω.

Και καρποῦσες ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Μὲς' στὸ Λουβρο τὸ μεγάλο, μὲς' στὸ Λουβρο τὸ γνωστὸ
 τοῦ γνωστοῦ Κανελλοπούλου, τὸ καθ' ἕνα θαυμαστό,
 νέους θάβριτε κι ἔφετος μπουκαμῆδες ἐξαισιῶς
 γιὰ πτωχοὺς και γιὰ πλουσίους.

Ἐκπεσμός παντοῦ σπουδαῖος εἰκόσι τοῖς ἐκατόν,
 κι ἔλος ὁ Ρωμῆς δὲν φθάνει πρὸς περιγραφήν αὐτόν.
 Ἀπερίγραπτος τῶντι τέτοιος πλοῦτος Χαλιμῆς,
 τέτοιος θησαυρὸς μυθῶδης, ποῦ κατέπληξε κι ἔμᾶς.
 Μὰρς' στὸ Λουβρο και τοῦ πλουτοκαίτῆς εὐτυχασθῆματα,
 κι ἐκεῖ μόνον ὅσες ἀδ' ὄγησε πῶς δὲν λέμε ψέμματα.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον τὸ κατέμεστον ὄθων
 'στὴς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου κείται τώρα τὴν ὁδόν,
 ποῦναι δράσεως μεγάλης πολυτάραχος σταθμῆς,
 'στὴν οἰκίαν Ἐμπειρικῶν, δεκατέσσερ' ἀριθμῶν.